

Nắng Nóng Lạnh Như Nhau

Mùa Hè nhìn thấy nắng, mở cửa không muốn ra!
Mùa Đông, nắng nở hoa, ở trong nhà, trốn lạnh!

Tấm cửa gương lóng lánh, nắng và tuyết long lanh.
Bầu trời lốm đốm xanh, nắng trên cành không lá!

Cái nước này thật lạ: nóng và lạnh như nhau.
Cõi đời có xôn xao chẳng qua vì cơn, áo?

Mùa Hè, người đi dạo...để quên chẳng nỗi buồn?
Mùa Đông, thở khói sương...càng thương đời hư ảo!

Từ áo không tay áo đến áo trùm như mền
Y phục có lúc quên, có khi là nỗi nhớ!

Sống, chẳng qua mắc nợ! Chết...là tàn kiếp thôi!
Chuông Nhà Thờ rơi rơi những lời trong Kinh Điển.

Nóng lạnh không hề chuyển hình tượng Chúa dang tay...
Nét mặt Phật từ bi không lưu ly nắng tuyết!

Tiếng boong boong hay thiệt thay cho lời hỏi han
Tiếng chuông Chùa ngân vang, nắng rụng từng viên ngọc...

Nhiều khi tưởng nước mắt của ai đó vừa sa...
Nhiều khi nhớ Nước Nhà...nắng có khô nước mắt?

Đời chia chi Nam Bắc cho triều người chia ly?
Ai ở và ai đi...nhìn nắng đi, mà khóc!

*Nhớ tóc em chải dọc
Hoa Thiên Lý...nghẹn ngào!*

Trần Vấn Lê